

[Finansministeren.]

paa Reguleringskontoen, ikke senere kan være til Disposition, er det selvfølgelig rigtigt, men det har vel heller ikke været Tanken, da man samlede alle disse Penge ind, at de skulde være til Disposition i den Forstand, at de skulde kunne bruges til en stærk Op-pustning af Statens Udgifter paa et senere Tidspunkt med de Virkninger, som blev antydet af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Der er jo ikke Tvivl om, at det med disse Foranstaltninger bl. a. har været Hensigten at bidrage til en Sanering af Landets Pengevæsen.

Jeg kan ikke erkende, at dette Lovfor-slag — saadan som det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen antydede — skulde være i nogen Modsætning til den konjunkturbetonede Finanspolitik, som jeg er gaaet ind for og har søgt at praktisere, og som jeg forstaar der efterhaanden er almindelig Tilslutning til i det høje Ting. Det vil jo nemlig ikke paa nogen Maade være udelukket, at man i Fremtiden skiftevis kan have Underskud og Overskud paa det løbende Driftsbudget, uden at man behøver at have en Reserve paa mange Hundrede Millioner, som er opsamlet i sin Tid med noget helt andet for Øje. Man har altid en Reserve. Bl. a. har Staten jo for Tiden et meget betydeligt Beløb inde-staaende paa sin løbende Konto i Danmarks Nationalbank. Med den Udvikling, der er i Statsfinanserne, maa man antage, at der, naar vi kommer hen i næste Finansaar, vil være meget betydelige Beløb til Raadighed. I øvrigt er Statens løbende Konto i Danmarks Nationalbank jo ifølge Sagens Natur netop en Konto, der er beregnet til at svinge op og ned, alt efter som Statens Udgifter overstiger Indtægterne eller omvendt. Man har altsaa i selve dette Kontoforhold til Banken, som er praktisk og moderne, det fornødne Middel til at indrette den til enhver Tid eksisterende Finanspolitik efter de økonomiske Forhold i Landet.

Jeg kan være enig med det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, naar han mente, at det næppe i Praksis vilde komme til at gaa saadan, at man vilde lade Reguleringskontoen gaa op igen, efter at den var nedbragt. Derfor var det ogsaa nærmest som en teoretisk Mulighed, jeg nævnte dette. Jeg sagde, at hvis man skulde overføre hele det Beløb, der nu er opsuget igennem Laan, til Reguleringskontoen med det samme, saa kunde det blive nødvendigt i kommende Situationer, naar nogle af disse Laan maaske skulde indfries, at trække paa Kontoen for at praktisere denne Indfrielse og derved lade Kontoen gaa op igen, men deraf følger jo

ogsaa, at jeg vilde være betænkelig ved i Øjeblikket at afskrive alle disse Beløb paa Kontoen.

Den Bemyndigelse, der er givet i § 2 til helt eller delvis at lade saadanne ved Laan opsuget Beløb afskrive paa Kontoen, er jo ikke tidsbegrænset, og det vil sige, at man i og for sig kan se Tiden an. Man kan maaske finde det rimeligt at afskrive et mindre Beløb med det samme, og saa kan man undersøge, om der i senere Situationer maatte være Basis for at afskrive mere. Jeg mener, at man her skal gaa noget forsigtigt til Værks.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller var ogsaa inde paa, at det vilde være en daarlig Udvej at holde Reguleringskontoen aaben, og jeg er, som jeg lige har antydet, enig i, at det vilde være bedst ikke at lade denne Konto gaa op og ned, og at man skal være forsigtig med de Beløb, man afskriver paa den. Det er imidlertid rimeligt, hvis man skal tænke sig med Tiden at afskrive nogle af de Beløb, der er opsuget gennem Laan, at indhente Bemyndigelsen dertil med det samme, nu da vi alligevel er ved at ordne dette Problem, og Rigsdagen vil jo igennem Finansudvalget faa Haand i Hanke med, i hvilket Omfang en saadan Bemyndigelse i Fremtiden bliver benyttet.

Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Møller derefter sagde, at han syntes, jeg burde fremsætte et Lovforslag om, hvad der i kommende Tider i det hele taget skal ske med Reguleringskontoen, efter hvilken langsigtet Plan den frem igennem Tiden skulde afbetales — jeg forstod, det ærede Medlem mente afbetales helt —, maa jeg dertil sige, at saa meget Planøkonom er jeg ikke. Jeg havde egentlig heller ikke tænkt mig, at det ærede Medlem var det. Jeg har ikke nogen Tro til, at der vil være nogen som helst Fornuft i, at vi her i det høje Ting i Dag lagde en Plan for en Afvikling over 20 Aar eller noget lignende af denne store Reguleringskonto. Det, vi har at gøre med for Tiden, er den ekstraordinært store Pengerigelighed, der er opstaaet som Følge af Krigsaarenes Udvikling. Det er vor Opgave i Løbet af en overskuelig Tid at bringe Pengemængden og den løbende Købekraft ned paa et saadant Omfang, at det kan bidrage til Stabilitet i det økonomiske Liv i den nærmere Fremtid. Hvad der skal ske om 10 eller 20 Aar, kan vi, der ikke er saa planøkonomisk indstillet, roligt overlade til dem, der har Styret til den Tid.

Hvad angaar min Stilling til Renten, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller gjorde en Bemærkning om, skal jeg sige,